MIHAI-VICTOR STOICA

EL ŞI JUNGLA

(publicată în Jurnalul SF Nr. 2/1992)

Editura electronică Equinox
2011

Limba. Nu am vorbit-o niciodată. Dar o ştiam. Sau mă ştia ea pe mine.

Faptul că străbăteam mlaştina era pozitiv, deoarece eram singur şi puteam să tac. Dacă aş fi deschis gura, aş fi rostit Cuvântul şi Limba s-ar fi dezvăluit.

Tac. Un cântec firav se aude în mine. Arma grea îmi atârnă în mână. Ocolesc peticul de apă înverzit de alge. Tăcerii îi e dor de mine. Ea pune în gura mangrovei cuvintele Limbii... Nu mai pot! Trebuie să spulber liniştea ce împresoară mlaştina. Vreau să strig. Nu mai mă interesează Secretul Limbii.

***

E bine... Un greiere absurd a început să cânte. Mă aşez pe spate cu arma sub cap şi închid ochii. Văd oraşul în barurile căruia îmi risipesc timpul. Mi-e lehamite de mine. Deschid ochii spre cerul ce s-a acoperit cu stele. Mlaştina e pătrunsă de o ceață gălbuie. Deschid gura şi trag în piept. Apoi, răsuflu uşurat. În mine, cuvintele mlaştinii. În loc să tuşesc, creierul meu se umple de cuvinte.

Acum ştiu istoria Limbii. Ştiu că nu poate exista vreo Limbă care să piară. Cuvântul e nemuritor. Limba care îşi pierde vorbitorii şi caută. Mă gândesc câte limbi caută vorbitorii! Câte limbi ar vrea să vorbească, să urle. Limba mea e o limbă puternică. M-a cuprins deodată, a făcut să urle în mine durerea miilor de ani de nevorbire. Stăpânindu-mă, vreau să vorbesc. De fapt, nu eu vreau să vorbesc, ci Ea. Vrea să o audă cineva, să fie vorbită. Dar nu pot vorbi. Aş muri la auzul cuvintelor. Sunt prea tari pentru mine.

Jungla începe aici. Misiunea trebuie dusă până la capăt. Nu pot muri. Sunt impregnat de cuvintele Limbii.

Satul nu se zăreşte încă. Liniştea mlaştinii s-a spulberat. Zgomotele junglei sunt puternice. Mă ascund după un arbore. Sunt atent cu urmele pe care le las. Nu trebuie să ştie nimeni că am trecut pe aici.

Curios e faptul că am început să văd cuvintele. Nu văd arbori, nu văd frunze. Văd cuvintele-arbore, cuvintele-frunză; văd cuvântul-apă. Mă văd pe mine. Sunt omul-cuvânt sau poate cuvântul-om... Ar mai putea cineva să ştie asta?

Dar nu mă las. Mă strecor printre litere ciudate, cum niciodată nu am văzut. Litera şarpe sare pe mine. Evit în ultima clipă impactul cu ea. Trupul ei mânjeşte jungla-cuvânt.

Mă ridic din cerneala neagră şi mă plimb cu cuvântul-mitralieră în mână. Spre mine vin oameni-cuvinte cu ochi albaştri şi piele de abanos. Vin tot mai mulți, mă înconjoară, se reped asupra mea.

Nu stau pe gânduri. Cuvintele-gloanțe ies unul după altul din gura cuvântului-mitralieră. Ea îmi râde cald în mână privind spre petele ce fuseseră cuvinte-oameni.

Acum îmi dau seama că secretul Limbii a fost dezvăluit.

Oamenii-cuvinte se ridică din balta de cerneală, literă după literă şi încearcă să îmi spună ceva.

Nu-i înțeleg, fiindcă ei vorbesc Limba.

***

Mă trezesc deasupra lor cu mâna pe stilou. În fața mea zac pagini scrise cu cuvinte ciudate pe care niciodată nu le voi înțelege.

Mă ridic de la masă mototolind foile. E târziu şi comandantul mă strigă. Mâine... misiunea în junglă. Apoi voi avea banii pe care îi voi juca la ruletă sau Îi voi risipi cu femeile pierdute din oraş. În fundul creierului aud un cântec ce mă îndeamnă să tac. Dar nu-mi pasă. Înşfac arma şi pornesc spre mlaştină. E lună şi e prea târziu pentru a mai gândi.

- sfârşit -